

Στην αρχαία Αθήνα
Του Περικλή την εποχή
Ζούσε ένα κορίτσι
Παλλάδας κόρη νεαρή

Είχε ματάκια καστανά
Κοκκινωπά μαλλιά
Δοντάκια λίγο πεταχτά
Χαμογελούσε φειδωλά

Τον Παρθενώνα έβλεπε
Να υψώνεται με δέος
Θα της φαινόταν σίγουρα
Μεγάλος και σπουδαίος

Της Αθήνας η ακμή
Ήταν πανταχού ζηλευτή
Οι τέχνες, τα γράμματα ανθούσαν
Για τα έργα της όλοι μιλούσαν

Θαμπώθηκαν οι θεοί
Απ' την ομορφιά αυτή
Μήπως απ' τη δική τους
Αυτή υπερτερεί;

Έτσι αποφάσισαν
Εν μια νυκτί
Σκοτάδι να απλώσουν
Το μεγαλείο της ν' αμαυρώσουν

Τυφοειδή έσπειραν πυρετό
Η αρρώστια δεν είχε γιατρικό
Υπέφεραν οι Αθηναίοι πολύ
Δυσβάσταχτη τους φαινόταν η πληγή

Οι νύμφες δεν άντεξαν
Τη συμφορά αυτή
Των παιδιών ανέλαβαν
Την άτακτη φυγή

Βαρκάδα τους ετοίμασαν
Στου Αχέροντα την κοιλάδα
Τον πόνο τους απάλυναν
Με αγκαλιές και χάδια

Ενίωσε ο Δίας υπαίτιος
Για τούτο το κακό
Και της Πυθίας όρισε
Τον εξής χρησμό

Ένα κορίτσι που 'φυγε
Άδικα από το λειμό
Το φως της Ακρόπολης
Να ξαναδεί το λαμπερό

Μύρτιδα την ονόμασε
Την κόρη της Παλλάδας
Μάρτυρα την όρισε
Της ιστορίας της Ελλάδας